

PARABOLĂ PENTRU SFÂRȘITUL LUMII

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

A black and white illustration of a woman with long, dark, wavy hair and a serious expression, looking slightly to the right. She is wearing a dark, patterned garment. Her head is framed by a large, light-colored, antler-like structure that resembles a deer's head with its antlers. The background is filled with dense, dark foliage, including large leaves and thin, winding vines. The overall mood is mysterious and ethereal.

AVA REID

PARABOLA
PENTRU
SFÂRȘITUL
LUMII

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Mihaela Stan

Design copertă: Julia Tyler
Ilustrație copertă: © 2025 Kim Myatt

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REID, AVA

Parabolă pentru sfârșitul lumii / Ava Reid ; trad. din lb. engleză de Mihaela
Doagă. - București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-858-5

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111

Titlu original: *FABLE FOR THE END OF THE WORLD*
Autor: Ava Reid

Copyright © 2025 by Ava Reid

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and ANA Sofia

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-858-5

*Tinerelor queer — dragostea voastră
va salva lumea*

E o iubită în poveste, dar povestea-i neschimbată.

LEONARD COHEN, YOU WANT IT DARKER

UNU

INESA

Floris Dekker îmi pune cadavrul fiicei lui pe tejghea.

— Te rog, îmi zice.

Sanne încă poartă o rochie albă, mototolită, pătată la tiv de ceva ce-ar putea să fie rugină, dar știu prea bine că nu este. Materialul tern, asprit de prea multe spălări și cu o nuanță de gri, trădează un produs comandat din catalogul online Caerus. Cusăturile par gata să pocnească la umeri și la coate. Un articol mai de la coada listei, ieftin și produs în masă.

— Nu, îi spun apăsător. Nici gând.

— *Te rog*, repetă Floris. Doar atât mi-a mai rămas.

Tehnic vorbind, nu-i așa. Ce-i drept, soția lui, Norah, a murit în primăvară — din cauză că a băut apă contaminată; dacă ar fi locuit în Lower Esopus, ca aceia dintre noi care n-au instalații sanitare în casă, ar fi știut că e cazul să fiarbă apa înainte s-o bea —, dar lui Floris i-a mai rămas destul de pe urma ei. Toate datoriile sale la Caerus, plutind prin casa pustie ca niște fantome, strângându-i

gleznele și încheieturile cu mâinile lor reci, ca niște cătușe spectrale.

Și acum, chiar și după moartea lui Sanne, o să aibă companie. Sanne avea doisprezece ani, îndeajuns de mare să-și adauge propriile fantome la total.

— Îmi pare rău, îi spun.

Părul lui Sanne e ud și încâlcit. Dacă n-aș ști adevărul, aș zice c-a murit înecat. Dar nimeni nu se înecă pe-aici: de îndată ce suntem în stare să mergem și să vorbim, toată lumea din provinciile mărginașe deprinde semnele care avertizează că nivelul apei crește și că s-ar putea să-ți fugă pământul de sub picioare. Eu n-am asistat la moartea ei, spre deosebire de toți ceilalți locuitori din Esopus Creek, care au rămas cu privirea ațintită la ecranul tabletei până li s-au înroșit ochii — căci cum ai putea să adormi, când riști să ratezi punctul culminant? Jertfa?

Părul ei ud e singurul lucru pe care îl pot privi. Dacă mă uit la chipul ei sau la trunchiul complet încremenit, pe care stă să pocnească rochia rămasă mică — sau, mai rău, la șirul de vânătăi care-i acoperă gâtul —, va trebui să mă bag sub tejghea și să borăsc.

Având în vedere cu ce mă ocup, nu te-ai aștepta să am un stomac așa sensibil.

Floris strânge din dinți.

— Fratele tău e pe-aici?

Îl privesc circumspect. N-am fost îndeajuns de dură cu el.

— Luka ți-ar spune același lucru. Nu acceptăm cadavre umane.

Sunt cât pe-acî să adaug încă un „îmi pare rău“, dar, dacă o fac, o să întreb din nou de Luka.

— Pot să plătesc mai mult, îmi zice Floris în schimb, ridicînd un pic glasul. Șaizeci și cinci de credite.

Prețul nostru standard pentru un cerb-cu-coadă-albă este de șaizeci de credite și, ținînd cont că sunt pe cale de dispariție, în curînd o să putem cere dublu. N-am de gînd să ciopârțesc cadavrul unei fete de doisprezece ani pentru două pachete în plus de pastile de decontaminare cu aromă de piersică, oricît de tare s-ar bucura mama de ele.

Pe deasupra, Floris minte. Nu-și permite să plătească mai mult. Dacă ar fi avut creditele, Sanne ar fi încă în viață. Din pricina asta, mi-e greu să-l compătimesc. Dacă acumulează și mai multe datorii, n-o să mai aibă cu ce altceva să plătească decît cu propria viață. Sanne a fost un scut firav, proptit între el și recuperatorii de la Caerus. Răzbunarea lor plină de cruzime, ascunsă sub masca dreptății.

Lui Floris îi tremură buza de jos, astfel că pare și mai slab și scofîlcit la față. E din Upper Esopus, ceea ce înseamnă că mănîncă mai bine decît noi, dar nu cu mult. Deși știu că nu hrana l-a băgat în datorii. Niciodată nu e asta cauza.

Îmi las privirea să revină la Sanne. Are ochii doar pe jumătate închiși, cu genele deschise la culoare, ca puful de păpădie gata să fie suflat de vînt.

Ăsta e unul dintre lucrurile mărunte pe care le-am aflat în branșa noastră: de fapt, e greu să-i închizi ochii

unui mort. Toată lumea își închipuie că, odată ce-ai murit, corpul devine flasc și flexibil, când, de fapt, e taman pe dos. După moarte, corpul înțepenește. *Rigor mortis*. În cele din urmă, desigur, putrezește și se dezintegrează, dar la început rămâne rigid și încremenit, de parcă ar încerca să se mențină cum era în ultima clipă de viață, ceea ce, pe undeva, îmi ușurează munca.

Întotdeauna îmi place să-mi pun problema astfel — ca și cum cadavrele m-ar ajuta la fel de mult cum le ajută eu. Și ele, și eu ne dorim să rămânem în viață, sau cât mai pe-aproape.

Când îmi trece gândul ăsta prin minte, mi se pune un nod în gât. Nu de dragul lui Floris, ci al lui Sanne. Pentru că ar fi, poate, o soartă mai bună decât să fie îngropată într-un mormânt fără nume și uitată. Și pentru că Floris merită, poate, să i se reamintească întruna ceea ce i-a făcut.

Inspir adânc, bag mâna sub tejghea și deschid un sertar. Floris ridică din sprâncene, cu o expresie în care se citește speranța.

Scot una dintre sticlulele de-acolo și i-o întind, destul de reticentă.

— Aici e o combinație de alaun și borax, îi zic. Ambele au rol desicant — absorb umezeala din carne și așa rezistă mai mult. Nu pot să-ți explic exact cum...

Dar Floris deja m-a apucat de mână și-mi desface degetele.

— Mulțumesc, mulțumesc.

— Stai! îngaim, în timp ce el bagă sticluța în buzunar. Trebuie să introduci substanța sub piele și...

Nu-mi duc până la capăt propoziția pentru că, în final, tot nu mă simt în stare să-i dau instrucțiuni pas cu pas despre cum să-și căsăpească și să-și împăieze fiica.

Floris întinde din nou mâna spre Sanne. Un strop de apă se prelinge pe tâmpla fetei și mă abțin cu greu să-l șterg.

— Inesa, îmi zice, tu ești printre cei cumsecade.

Nu sunt sigură dacă vrea să spună că mă număr printre locuitorii cumsecade din Lower Esopus, cei care nu se plâng când locuitorii din Upper Esopus ne inundă de șase ori pe an din cauză că adună prea multă apă în rezervor, sau printre taxidermiștii cumsecade, cei care nu-ți iau bani pe fiecare capăt de ață și strop de glicerină, ori printre oamenii cumsecade din neamul Soulis — poate. La cât de mult o detestă toată lumea din Esopus Creek pe mama, nici nu-i un titlu greu de câștigat.

Sau poate că vrea să spună că mă număr printre cei care nu-l judecă pentru ceea ce a făcut. Pentru că a sacrificat viața fiicei lui ca să-și plătească datoriile. Dar în privința asta s-ar înșela. Poate că nu-l urăsc la fel de mult ca restul lumii din oraș, dar nu e ceva ce-aș putea ierta. Sau uita.

Strâng din dinți și-i arunc o privire glacială, închipindu-mi că sunt cu douăzeci de centimetri mai înaltă, cât Luka.

— Vreau șaptezeci și cinci de credite.

Fără o vorbă, Floris își scoate cardul Caerus și-l lipește de tableta mea crăpată, apoi ridică trupul fiicei lui de pe tejghea și pornește spre ușă. O deschide cu piciorul, făcând să scârțâie balamalele ruginite. Când ușa se trăneste în urma lui, firma micuță de lemn pe care scrie SOULIS — ATELIER DE TAXIDERMIE zdrăgănește în aer, ca niște clopoței de vânt ieftini.

Mă sprijin în coate și-mi las capul în mâini. Am nevoie de câteva minute, în care respir sacadat, ținând ochii închiși, ca să-mi pot scoate din minte chipul lui Sanne. Când bătaile inimii mi-au revenit la normal, mă las să cad pe podea, în spatele tejghelei.

Desicantul pe care i l-am dat lui Floris face pe puțin nouăzeci de credite. Luka o să mă omoare.

Descopăr destul de repede de ce se prelingea apă de pe Sanne — plouă. N-a mai plouat de câteva zile (o minune în Esopus Creek), așa că trebuie să-mi dezgrop pluta din talmeș-balmeșul de după tejghea. Cerul e de un violet întunecat, vârstat cu roz de la poluanții îndeajuns de puternici să străpungă norii groși. Nici nu apuc să încui prăvălia, că apa îmi vine până la genunchi și haina ai putea s-o storci.

E o furtună din aia înverșunată, fulgărătoare, care te ia pe nepregătite, genul în urma căruia nivelul apei ar putea să crească până la picioarele canapelei noastre. Acasă Luka probabil că a început deja să pună sacii de nisip. Mă urc pe plută și verific cu prăjina adâncimea apei — ajunge până la semnul de 22 de centimetri —, apoi mă avânt prin ploaie.

Apa — de un cafeniu-închis, tulbure — şiroieşte pe Main Street, gonind dinspre Upper Esopus spre Lower Esopus. E trecut de ora 18 de-acum, așa că a început naveta de seară, toți proprietarii de prăvălii se urcă pe plute și vâslesc spre casele aflate mai la înălțime. Pe cealaltă parte a străzii inundate o văd pe doamna Prinslew, merge de-a bușilea pe veranda prăvăliei, îndesând zdrențe pe sub ușa. Cei patru fii ai ei s-au mutat cu toții în sud, în Metropola, și acum se ocupă de una singură de prăvălia cu bunuri de pe piața neagră. Ștergându-și stropii de ploaie de pe fruntea ridată, se lasă pe călcâie și întoarce capul, întâlnindu-mi privirea.

Simt cum mi se înfiripă instinctiv întrebarea în gât-lej: *Aveți nevoie de ajutor?* Dar un al doilea instinct, mai puternic, o înăbușă. Aici, în provinciile mărginașe, oferta nu e un gest de bunăvoință. Pentru că orice ajutor presupune recunoștință și orice strop de recunoștință creează o datorie.

Asta e lecția pe care ne-a insuflat-o Caerus — treptat și apoi dintr-o lovitură — când s-au epuizat creditele și au venit să-și recupereze datoriile.

Mă mulțumesc să-i fac cu mâna doamnei Prinslew, înclinând din cap. Îmi răspunde la gest, iar eu îmi văd de drum.

La ora asta, barcagiii au ieșit cu toții, scoțând un ban pe seama celor care nu pot vâsli singuri. Ei au bărci ca lumea, înguste și cochete, cu o platformă micuță pe care se poate sta în picioare, ba chiar și un scăunel cioplit în lemn pentru pasageri. Un drum până în cartierul

rezidențial costă cincisprezece credite, zece, dacă locuiești în Vad. În rarele rânduri când mama iese din casă, întotdeauna comandă o barcă. Zice că n-are încredere în forța mea.

Străzile din Esopus Creek se întind de-a lungul dealului, ca niște striții pe un perete de stâncă, iar diferența dintre Upper Esopus și Lower Esopus se vede limpede. Casele din Lower Esopus au acoperișuri plate de tablă și pereți de lemn putred, de pe care se scorojește vopseaua după atâtea furtuni. Sunt suspendate pe deal pe coloane firave de bolțari, cu terasele atârând într-o rână, într-un echilibru precar.

Casele din Upper Esopus sunt rotunde și albe, ca niște ouă de insectă, făcute dintr-un plastic durabil, în care nu se îmbibă apa de ploaie. Au ferestre din sticlă și terase acoperite, care se pot strânge și desface, în funcție de vreme. Sunt case stil container, produse de Caerus, transportate pe calea aerului din Metropola și lăsate direct pe deal.

Mama spune că sunt urâte și au un aer steril. Luka spune că e modul ei de-a compensa.

Casa noastră e chiar la capăt pe Little Schoharie Lane, strada aflată cel mai la vale în Vad. Vecinii noștri mai au un strop de mândrie pentru că aici era o școală pe vremuri, înainte să se treacă la învățământul exclusiv virtual. Tuturor le place să pretindă că locuința lor e pe terenul unde a fost școala cândva, dar eu și Luka nu ne obosim să invocăm vreo obârșie nobilă pentru casa noastră. Vâslesc până în curte și îmi leg pluta la scară. Apoi urc, simțind

cum îmi alunecă ghetele pe betonul ud, cu părul îmbibat de apă chiar și cu gluga trasă.

Sunt saci de nisip pe jos și simt miros de sânge de cum intru pe ușă. Îmi scot haina care e deja leoarcă și o atârn în cuier, lângă cea a lui Luka. A mea e verde, înnegrită de la apa de ploaie. A lui e neagră și s-a înnegrit și mai tare. Vânătoarea de azi probabil c-a fost una aprigă.

Stă la masa din bucătărie, cu părul zburlit, cum i se usucă după ploaie. Imediat ce mă vede, mă întreabă:

— Ai pus scânduri la ferestrele de la magazin?

— Nici nu le-am mai scos de la ultima furtună, îi răspund, râzând un pic, gândindu-mă că s-ar putea să râdă și el. Nu prea vedeam rostul.

Luka doar schițează un zâmbet sumbru. Își face de lucru cu tableta, alternând între un joc și o aplicație de știri. Amândoi dăm târcoale întrebărilor asemănătoare care ne frământă.

Cât ai câștigat azi?

Cât ai vânat azi?

Mie-mi scapă prima întrebarea:

— Câți?

— Doi iepuri și un cerb-cu-coadă-albă.

Luka îmi răspunde prompt pentru că știe c-a făcut treabă bună. Bănuiam deja, după cât sânge i s-a îmbibat în haină.

— Aveam de gând să vin cu ei la magazin, dar a început ploaia.

— Îi iau eu mâine.

Înghit în sec.

— Ar trebui să începem să cerem mai mult pe capul de cerb. Azi am avut un cumpărător din Metropolă care mi-a spus că vrea patru capete împăiate — patru. I-am zis că s-ar putea să dureze o lună.

— Cerbi cu coarne?

Încuviințez.

— I-am cerut un avans nerambursabil. Două sute de credite.

Eram mândră de ce făcusem azi, până la tărășenia cu Floris Dekker. Niciodată nu mă simt prost pentru că n-am nicio jenă față de cumpărătorii din Metropolă. Intră în magazin cu ghete negre, strălucitoare și impermeabile care sclipesc ca giuvaierele și, când își dau jos glugile, n-au strop de apă pe față sau în păr. Mereu afișează un aer jovial, comentează cât de pitoresc arată prăvălia și ignoră din politețe tavanul care picură și gălețile pe jumătate pline cu apă stătută. Nu clilesc, nici nu se uită chiorăș când le spun vreun preț exorbitant, ba chiar uneori își cer *ei* scuze când trebuie să-și lipească de vreo trei sau patru ori cardul Caerus de tableta mea crăpată până când e aprobată tranzacția.

Vor capete de cerb pentru „sufragerie“ sau „camera de relaxare“, locuri pe care le-am văzut doar la televizor. Iepurii împăiați sunt meniți ca decorațiuni pentru camera copiilor. Păsările, pe care le împăiez astfel încât să pară prinse în zbor, cu aripile întinse, cu pieptul împins înaintea, vor să le dăruiască soțiilor.

De clienții din provinciile mărginașe mi-e milă, de cei care vin din alte cătune din Comitatul Catskill sau

hăt din Adirondack, cei care de-abia dacă își permit ieșirii cei mai prăpădiți și mai zburliți sau șoricuții de câmp pe care-i vindem cu douăzeci de credite bucata. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, exponatele împăiate sunt un lux. Nimeni n-are *nevoie* de așa ceva. Dar există o logică în a cumpăra un animal împăiat pe care oamenii din Metropolă n-ar fi în stare s-o înțeleagă în veci. Pentru că, atunci când îți evaluezi viața ta în ansamblu, un obiect decorativ care te înveselește sau un bibelou scump face mai mult decât o baniță de mere pe jumătate putrede de pe piața neagră.

Cel puțin, asta e logica după care își duce *mama* viața. O aud cum se foiește în camera ei acum, arcurile de la pat scârțâie.

— Bun, spune Luka încet. Deci... cât ai câștigat azi?

Se apleacă prudent când pune întrebarea, ca atunci când tragi cu ochiul prin ușa crăpată ca să te asiguri că persoana aflată înăuntru a apucat să se îmbrace. Inspir adânc. Avansul la capetele de cerb era o sumă frumușică, dar desicantul pe care l-am dat ne-a cam înjumătățit câștigul și, pe deasupra, e stingheritor să-i spun toată povestea.

Îi explic ce s-a întâmplat cu Floris, încercând să-mi păstrez o brumă de demnitate, dar Luka se înnegurează din ce în ce mai tare. S-a ridicat deja de la masă înainte să termin și maxilarele i s-au încleștat atât de tare, încât văd cum îi zvâcnește un mușchi la gât.

— Inesa, nu poți să te ții de rahaturi din astea!

Luka folosește vorbe grele doar când se înfurie de-a binelea și, când se înfurie, uneori uit că e fratele meu

mai mic. Eu sunt cea care născocea povești menite să-l liniștească și să-l adoarmă când se porneau furtuni asurzitoare și când picura neîncetat prin acoperiș.

Acum are pe puțin 1,82 metri și e un țințaș redutabil cu pușca de vânătoare. Mă uit la el printre șuvițele ude care-mi cad peste față.

— O să recuperez pierderea, îi spun. Pot să mă ocup de iepuri în două ore. Și Floris era așa de încântat, încât o să ne ridice în slăvi față de toată lumea din Upper Esopus...

Luka pufnește disprețuitor.

— Mi-e imposibil să cred că ești așa naivă.

— E naiv să nu te aștepți automat la ce e mai rău de la alții?

— Nu, îmi răspunde cu voce joasă. E naiv să presupui că cineva o să-l mai privească vreodată în ochi pe Floris. Mă rog, altcineva în afară de *tine*, s-ar părea.

Tresar și-mi îngheață sângele în vine. Am văzut-o pe Sanne, întinsă pe tejghea, moartă doar de două-trei zile. A murit spre a-i răscumpăra datoriile tatălui ei. Ce drept avea Floris s-o jelească măcar? Și ce-o fi fost treaba mea să-i alin sentimentul de vinovăție? Privind în urmă, ce am judecat drept un gest prostesc de bunătate mi se pare acum mai curând un soi de indiferență crudă. De-acum Floris e un paria, însemnat pe veci de ceea ce noi, locuitorii din provinciile mărginașe, considerăm cea mai abjectă nelegiuire, o faptă de neiertat. Prin simplul gest de a sta de vorbă cu el, am devenit și eu o țință. Reputația noastră n-o să aibă de câștigat — ne-am compromis.